

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie skierowanym przez Komisję do Universal Corporation z dnia 12 listopada 2010 r. i potwierdzonej pismem z dnia 30 listopada 2010 r., wzywającym do zapłaty przez skarżącą solidarnie grzywny nałożonej na Universal Corporation i Deltafinę SpA w sprawie COMP/C.38.281.B2 — Surowiec tytoniowy — Włochy z dnia 20 października 2005 r. po cofnięciu skargi w sprawie T-34/06 Universal Corp. przeciwko Komisji, lecz przed rozstrzygnięciem w sprawie T-12/06 Deltafina SpA przeciwko Komisji i w jakimkolwiek późniejszym postępowaniu.

W uzasadnieniu skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Po pierwsze skarżąca zarzuca, że zaskarżona decyzja jest dotknięta wadą;

— zaskarżona decyzja jest dotknięta wadą w zakresie, w jakim grzywna jest w pełni objęta zabezpieczeniem udzielonym przez spółkę zależną skarżącej Deltafina. Skarżąca jest tylko solidarnie zobowiązana jako spółka dominująca w 100 % do zapłaty grzywny nałożonej przez Komisję na Deltafinę za jej bezpośrednie uczestnictwo w naruszeniu. Cofnięcie skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez skarżącą jest zatem pozbawione znaczenia w odniesieniu do kwestii, kiedy grzywna ma zostać zapłacona.

2) Po drugie skarżąca zarzuca naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań;

— zaskarżona decyzja narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań w odniesieniu do ważności gwarancji bankowej do czasu zakończenia postępowania wszczętego przez Deltafinę. Akceptując gwarancję bankową dotyczącą skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Deltafinę Komisja wywołała uzasadnione oczekiwania, że nie będzie domagać się zapłaty grzywny przed wydaniem ostatecznego wyroku w sprawie T-12/06. Komisja naruszyła ponadto uzasadnione oczekiwania skarżącej dotyczące okoliczności, że Komisja do celów odpowiedzialności i przymusowej egzekucji potraktuje wspólnie skarżącą i Deltafinę jako jedno przedsiębiorstwo.

3) Po trzecie skarżąca zarzuca naruszenie zasady dobrej administracji wynikającej z art. 266 TFUE;

— w zaskarżonej decyzji naruszono zasadę dobrej administracji wynikającą z art. 266 TFUE domagając się wcześniejszej zapłaty nałożonej solidarnie grzywny przed rozstrzygnięciem postępowania w sprawie Deltafina, którego Komisja musi przestrzegać. W przypadku gdy Deltafina wygra sprawę w całości lub w części Komisja będzie zobowiązana do obniżenia lub anulowania kwoty, za której zapłatę Universal została uznana solidarnie odpowiedzialną.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2011 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-44/11)

(2011/C 80/54)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: L. Ventrella, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 4 listopada 2010 r. nr C(2010) 7555, ogłoszonej w dniu 5 listopada 2010 r., która wyłącza z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego żądania skarżąca podnosi trzy zarzuty:

1) Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych (art. 269 TUE, dawny art. 253 WE) ze względu na brak uzasadnienia, wypaczenia okoliczności faktycznych, naruszenia zasady proporcjonalności, naruszenia art. 24 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2799/99 z dnia 17 grudnia 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1255/99 w odniesieniu do przyznawania pomocy w odniesieniu do mleka odtłuszczonego i mleka odtłuszczonego w proszku przeznaczonych na paszę oraz sprzedaży mleka odtłuszczonego w proszku o takim przeznaczeniu (Dz.U. L 340, s. 3).

Skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja dokonała pewnych korekt finansowych w sektorze mleka odtłuszczonego uzasadniając to niewłaściwym stosowaniem redukcji pomocy i kar przewidzianych przepisami prawa. W szczególności, w oparciu o zwiężającą wykładnię art. 24 ust. 2 rozporządzenia (WE) 2799/1999, która jest błędna i niezgodna z celem tego przepisu, Komisja stwierdziła, że kwartalna kontrola przeprowadzona w tygodniu po nieprawidłowej wypłacie nie stanowi specjalnego dochodzenia w świetle prawa wspólnotowego, a zatem nie może go zastąpić. Ponadto, Komisja wywiodła ze szczególnych przypadków o niewielkim znaczeniu uogólnienia co do ewentualnych i całkowicie hipotetycznych uchybień w zakresie

kar ze strony władz włoskich, dopuszczając się wypaczenia okoliczności faktycznych. Wreszcie, ponieważ wysokość kar, które zdaniem Komisji nie zostały nałożone, jest w znacznym stopniu niższa niż całkowita kwota, którą Komisja chce obciążyć Włochy, nie można zrozumieć powodów zastosowania korekt ryczałtowych, które są nieproporcjonalne i nadmierne. Wobec tego, poza oczywistym brakiem uzasadnienia, doszło też do naruszenia zasady proporcjonalności.

- 2) Drugi zarzut dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych (art. 269 TUE, art. 253 WE) ze względu na brak uzasadnienia, naruszenia zasady proporcjonalności, naruszenia art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej w zakresie uchybienia podstawowym zasadom ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa, braku retroaktywności przepisów materialnych, naruszenia art. 32 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1), naruszenia zasady „ne bis in idem”.

Skarżąca stwierdza w tym zakresie, że Komisja, po przeprowadzeniu dochodzenia, które wszczęła w 2003 r., zastosowała do państwa członkowskiego korektę odnośnie do roku budżetowego 2009 r., dotyczącą organizacji systemu odzysku agencji płatniczych, proporcjonalnie do wartości w sprawach, które jako nierozstrzygnięte przez Komisję na podstawie obowiązujących w tym okresie przepisów wspólnotowych, zostały uznane za objęte stosowaniem nowych przepisów, podlegając wobec tego zasadzie zwanej fifty-fifty, wprowadzonej przez rozporządzenie (WE) nr 1290/05. Omawiana korekta finansowa jest niezgodna z prawem, ponieważ ustaliła automatyczne przypisanie państwu członkowskiemu 50 % odnośnych kwot, na podstawie art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/05, który został bezprawnie zastosowany z mocą wsteczną do dochodzenia w zakresie zarządzania długami dotyczącymi „sytuacji występującej w latach 2002/2003”, co Komisja w sposób wyraźny przyznała. Ponadto, odnośnie do tych samych przypadków będących przedmiotem weryfikacji zastosowano już do państwa włoskiego korektę finansową w wysokości 50 %, w oparciu o art. 32 rozporządzenia nr 1290/2005 na podstawie decyzji Komisji nr C (2007) 1901 z dnia 27 kwietnia 2007 r. Obecnie, w zaskarżonej decyzji, Komisja stosuje do tych samych przypadków i na podstawie tych samych ustaleń dalszą korektę w wysokości 100 % nieopobranych należności. Nałożenie po latach kolejnych 50 % tytułem sankcji jest niezgodne z prawem i w znacznym stopniu nieproporcjonalne, a przede wszystkim nastąpiło z naruszeniem zasady „ne bis in idem”.

- 3) Trzeci zarzut oparty jest na wygaśnięciu uprawnień Komisji w zakresie stosowania sankcji, naruszeniu rozsądnego terminu zakończenia dochodzenia w sprawie, naruszeniu art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/05 i naruszeniu zasady „ne bis in idem”.

Tytułem ewentualnym w stosunku do drugiego zarzutu, w mało prawdopodobnym przypadku, gdyby art. 32 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/05, zastosowany z mocą wsteczną przez Komisję do dochodzenia w sprawie, należało traktować jako przepis proceduralny, skarżąca podważa zgodność z prawem omawianej korekty wobec upływu czteroletniego terminu przedawnienia na wykonanie uprawnień

Komisji w zakresie nakładania sankcji. W ostatniej kolejności skarżąca podnosi niezgodność z prawem korekt w niniejszej sprawie w związku z przekroczeniem rozsądnego terminu przeprowadzenia omawianego dochodzenia. W następstwie braku zakończenia dochodzenia w rozsądnym czasie (w ponad osiem lat od jego rozpoczęcia), budżet państwa poniósł znaczne straty dochodów w wyniku decyzji Komisji nr C(2007) 1901 o zastosowaniu korekty ryczałtowej w wysokości 50 %, która to decyzja dotyczy tych samych przypadków, które są przedmiotem zaskarżonej decyzji, przyjętej z naruszeniem zasady „ne bis in idem”.

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2011 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-45/11)

(2011/C 80/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 7893 wersja ostateczna z dnia 10 listopada 2010 r., notyfikowanej Republice Włoskiej notą SG-Grefe (2010) D/18018 z dnia 11 listopada 2010 r., odrzucającej wniosek o odesłanie sprawy COMP/M.5960 — Crédit Agricole/Cassa di Risparmio della Spezia/Agenzie Intesa Sanpaolo;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji, którą odrzucono wniosek włoskiego urzędu ochrony konkurencji o odesłanie zgodnie z art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24, s. 1) zgłoszonej Komisji koncentracji, w której Crédit Agricole S.A. poprzez kontrolowaną przezeń Cassa di Risparmio di Parma e Piacenza S.p.A. zamierzała uzyskać wyłączną kontrolę nad Cassa di Risparmio della Spezia S.p.A., która aktualnie jest kontrolowana przez Intesa Sanpaolo.

Skarżąca opiera swoją skargę na pięciu zarzutach.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 9 rozporządzenia (WE) nr 139/2004, gdyż Komisja uznała jej wniosek o odesłanie za spóźniony i nieuzasadniony.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 9 ust. 2 lit. a) i b) oraz ust. 3 akapit pierwszy lit. b) i akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 139/2004 oraz braku uzasadnienia.